

תפח (ירושלים) 4046-08-24 - מדינת ישראל נ' יצחק הולצמן (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 4046-08-24 מדינת ישראל נ' הולצמן(עציר)

ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות

ע"י ב"כ עו"ד ישי זיגמן

נגד

נאשמים

1. יצחק הולצמן (עציר) ע"י ב"כ עו"ד

ארז בר צבי

2. יונתן הולצמן

ע"י ב"כ עו"ד עידן בוטבול

גזר דין

רקע

1. יצחק הולצמן נאשם 1 ויונתן הולצמן נאשם 2 הם אחים, אשר הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא חדא לפי סעיף 329(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק, חבלה חמורה בצוותא ובאמצעות נשק חם לפי סעיף 334 לחוק בצירוף סעיף 335(א)(1) ו-(2) לחוק והיזק בחומר נפיץ בצוותא חדא לפי סעיף 454 ו-452 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק. כמו כן, נאשם 1 הורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון רכב לפי סעיפים 2(א) ו-62 לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל-1970.

2. בתחילה, הוגשו כנגד הנאשמים שני כתבי אישום נפרדים שנדונו לפני שני הרכבי פשע חמור. בעניינו של נאשם 1 נשמעה חלק מפרשת התביעה, ובעניינו של נאשם 2 נקבע התיק לשמיעת ראיות. במסגרת הליך גישור, חזרו בהם הנאשמים מכפירתם, וכתב האישום תוקן ואוחד לעבירות שבסמכות דן יחיד. על פי החלטת נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים כב' השופט מ' סובל, הועבר התיק לטיפולו והטיעונים לעונש נשמעו לפניי. יצוין, כי במסגרת הסדר הטיעון לא היתה הסכמה לעניין העונש וכל צד נותר חופשי בטיעונו. לצד זאת הוסכם על ראיות שיוגשו לבית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש. בנוסף, לבקשת הנאשמים התקבלו תסקירי שירות המבחן בעניינם.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בבעלותו של נאשם 1 רכב מסוג מזדה מ.ר. 27-684-35 (להלן: "**הרכב**"). ביום 27.6.23 פג תוקפו של רישיון הרכב. במועד שאינו ידוע למאשימה,

גמלה בליבו של נאשם 1 ההחלטה להשיג רימוני רסס. בעקבות זאת ובאופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, השיג נאשם 1 רימון רסס מספר 26 מצה"ל אשר בכוחו להמית (להלן: "רימון הרסס") והחזיקו שלא כדין. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש אוגוסט 23 לערך או בסמוך לכך, החל סכסוך בין נאשם 1 לבין ב.ט. (להלן: "המתלונן") במסגרתו טען נאשם 1 כי המתלונן חייב לו כסף (להלן: "הסכסוך"). ביום 22.4.24 ובמסגרת הסכסוך, כתב הנאשם 1 למתלונן הודעה במכשיר הנייד "זה מה-11 לחודש ועד עכשיו לא נתת כלום. לא עמדת במילה שלך, אתה ממשיך באותה המתכונת, סגרנו מה שסגרנו. עבר חודש ושבעה יום לך עד ה-24 כמו שסגרנו לסיים את החוב, שיהיה חג שמח". המתלונן השיב- "שמע יא טבע, אל תגיד לי יש לך ויש לך עד... דבר איתי בסבבה, איפה אתה".

4. לאחר מכן, עובר ליום 27.4.24, התנהלה התכתבות נוספת במסגרתה כתב נאשם 1 למתלונן: "עברת כל גבול וזהו. אם היית רוצה היית מתקשר, אם היית רוצה היית סוגר את זה כנראה אתה ממשיך לשים זין. אנחנו סגרנו את הסיפור בינינו, נתת מילה לא עמדת בה. מה שיקרה מעכשיו באחריותך בלבד, אתה לא תזרוק עלי זין בצורה כזאת ועוד אחרי שסגרנו את זה מול אנשים, מחר אני רוצה 12,500 תאמין לי כדאי לך לסגור את זה". המתלונן השיב: "אין בעיה, צא לדרך, אמרתי לך תחייג, דבר בצורה כזאת, צא לדרך הכל טוב". ביום 27.4.24 בשעה 20:40, שלח המתלונן לנאשם 1 הודעה קולית: "תשמע תעלה לבית"ר יא בן זונה, אם אתה לא עולה לביתך עכשיו אני מזיין אותך בתחת, תעלה עכשיו עם מה שצריך, תבוא עכשיו לבית"ר יא בן זונה".

5. בסמוך לכך, הצטייד נאשם 1 ברימון הרסס ובאלה טלסקופית, וחבר עם נאשם 2 להשליך בצוותא חדא את רימון הרסס בסמוך לבניין בו מתגורר המתלונן ברחוב הרב אוירבך 7 בבית"ר עילית (להלן: "המקום", "הבניין"), וזאת על מנת להעביר למתלונן מסר בדבר השבת החוב. השניים נסעו עובר לשעה 21:51 ברכבו של נאשם 1 מהישוב בר גיורא לעבר המקום כשבחזקתם רימון הרסס והאלה, כשנאשם 1 נוהג ברכב ביודעו שרישיון הרכב אינו בתוקף. בשעה 22:05 לערך הגיעו השניים למקום. המתלונן שהה באותה העת בעבר השני של הרחוב במרחק של למעלה מ-10 מטרים מן השניים יחד עם חבריו ש' ומ'. במקום שהו במרחק של מספר מטרים בודדים מספר אנשים, בכביש נסעו אוטובוס וכלי רכב ובבניין שהו דרי הבניין. נאשם 1 עצר את הרכב והשאירו מונע. מיד לאחר מכן יצא נאשם 2 מהרכב לעבר המקום. כשהבחין המתלונן בהגעתם של הנאשמים, החל רץ לעברם יחד עם ש' ומ', תוך שאחד מהם צועק לעבר השניים. נאשם 1 יצא מהרכב כשהוא חמוש באלה הטלסקופית. בשלב כלשהו, למרות שהבחינו כי המתלונן וש' רצים לעברם, השליך אחד מהשניים את רימון הרסס לעבר הבניין בכוונה לגרום לו לחבלה חמורה, כשהמתלונן וש' מצויים בסמוך אליהם. כעבור מספר שניות התפוצץ הרימון בעוצמה, ומיד לאחר מכן נכנסו השניים במהירות לרכב ונמלטו מהמקום. בהמשך, השאירו השניים את הרכב ברחוב הרב קנינג בבית"ר עילית, וזרקו את האלה בסמוך אליו.

6. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, התפוצץ רימון הרסס במקום. רסיסי הרימון חדרו לגופו של ש' אשר פונה מהמקום באמבולנס עם רסיס בקרסול ימין, 2 רסיסים בירך שמאל, רסיס בגב העליון, 2 רסיסים במותניים משמאל, רסיס בכף הטחול, המטומה לא מתרחבת בכליה

השמאלית. ש' נדרש לניתוח, שבמהלכו בוצעה כריתה סגמנטלית של המעי הגס והוצאת רסיסים. כמו כן, נפגע המתלונן מרסיסי רימון הרסס בידיו וברגלו. בנוסף, הפיצוץ העז גרם לנזקים רבים לבניין- מכתש בקוטר 15 ס"מ סמוך לגדר האבן של הבניין, נזק נגרם לגדר ולאבנים משתלבות במדרכה, פגיעות רסס על גבי קירות הבניין, בדלת הכניסה של הבניין, וכן נגרם נזק לחלונות הבניין. עוד נפגע מרסיסים רכב מסוג קיה ספורטאז' מ.ר. 42-384-01 אשר חנה במרחק של כארבעה מטרים ממוקד הפיצוץ. כמו כן, נוכח מלחמת "חרבות ברזל" ובחושבם, כי מדובר במתקפת טרור, מיהרו חלק מיושבי הבניין שבמקום לחדר הממ"ד בביתם. בביתם של בני משפחת י', המצוי כשתי קומות מעל מפלס המקום, נגרם נזק לחלונות, וילדיהם סובלים כתוצאה מהאירוע מחרדות ומהרטבות בלילות ומתקשים להירדם.

7. במעשיהם אלה והכל בצוותא חדא, גרמו הנאשמים להתפוצצותו של חומר נפיץ שלא כדין בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, גרמו הנאשמים לש' חבלות חמורות שלא כדין כשהם חמושים בנשק חם ובצוותא, פצעו הנאשמים את המתלונן כשהם חמושים בנשק חם ובצוותא, הובילו הנאשמים ונשאו נשק שלא כדין וגרמו נזק רב לרכוש בכניסה לבניין מגורים, באמצעות חומר נפץ, כאשר בשעת מעשה שהו הדיירים בדירותיהם וכן אנשים ברחוב והפיצוץ סיכן את חייהם. כמו כן, נהג נאשם 1 ברכב מבלי שיש עליו רישיון רכב תקף שניתן לפי הפקודה וללא ביטוח.

תסקירי שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן אשר לנאשם 1

8. נאשם 1 בן 29, נשוי ללא ילדים, טרם מעצרו באפריל 24 התגורר עם בת זוגו ועבד כגנן עצמאי. נאשם 1 השלים 12 שנות לימוד, וטופל תרופתית עקב בעיות קשב וריכוז. לאורך השנים גילה בעיות התנהגותיות, ולכן עבר מספר מסגרות. בצעירותו חבר לחברה שולית, השתמש לרעה בסמים ואלכוהול והסתבך בפלילים, מה שהביא לקבלת פטור משירות צבאי. כשמלאו לנאשם 1 18, לאחר שסיים לבצע עבודות שירות בגין עבירות אלימות, החל לעבוד. נאשם 1 נישא לאשתו כשהיה בן 26. בת זוגו בת 38, חולה במחלה שלא אפרט אודותיה בשל צנעת הפרט, ולדבריו היא תלויה בו ומעצרו מקשה עליה.

9. נאשם 1 הוא הבן החמישי מתוך שישה אחים, אחד מאחיו נפטר מדום לב לפני ארבע שנים. הוריו התגרשו כשהיה בן 13 ואמו עברה לאנגליה, אולם היא מבקרת אותו בעת מעצרו כמה פעמים בשנה. נאשם 1 מסר, כי חווה משבר סביב הגירושים, ובילדותו סבל מאלימות פיזית מצד אביו, שהיה מכור לאלכוהול. כיום הקשר עם אביו תקין, והוא מתקשר אליו בעת מעצרו. לשניים מאחיו מעורבות בפלילים. בנוסף, עלה כי נאשם 1 עבר פגיעה טראומטית מחוץ למשפחה בגיל 12, וניסיונות לשלבו בטיפול כשלו.

10. אשר להיסטוריה העבריינית והעבירה הנוכחית- נאשם 1 צבר לחובתו הרשעה אחת בעבירות פציעה וחבלה משנת 2016 שבגינה נדון לעונש של מאסר בפועל. בנוסף, כנער בן 16 נאשם 1 נדון בשל שורה ארוכה של עבירות אלימות משנת 2011, בגין לא הורשע והוטל עליו צו מבחן. נאשם 1 הופנה לקהילת "מלכישוע" בהמלצת שירות המבחן, אולם הוא הפר את גבולות המסגרת ולא עמד בכללים הנדרשים באופן קיצוני, ולכן, צו המבחן הופקע והומר בעבודות שירות. שירות המבחן התרשם בשנת 2017, מצעיר המתמודד עם קשיים לימודיים, התנהגותיים ומשפחתיים, ללא גורם מכון, ומאופיין בדפוסי התנהגות אנטי סוציאליים. באותה עת, העריך שירות המבחן שקיים סיכון גבוה להישנות ההתנהגות פוגעת, ולכן לא הומלץ לשחררו לחלופת מעצר.

11. בהליך הנוכחי, עבר נאשם 1 גמילה עצמית, ושולב באגף נקי מסמים החל מתאריך 28.4.24, ללא קשיים חריגים. הנאשם גם השתלב בקבוצה לעזרה עצמית בתחום ההתמכרויות וקבוצת N.A. ומשולב בתעסוקה במפעל ללא בעיות משמעת ולשביעות רצון מעסיקו. נאשם 1 מכיר בכך שצפוי לו עונש מאסר בפועל, ומעוניין להמשיך בטיפול בבית הסוהר. לנאשם 1 עבירת משמעת מיום 7.7.24, לצד זאת בדיקת שתן אחרונה מיום 5.11.25 הייתה ללא ממצאי סם.

12. נאשם 1 סיפר כי נחשף לאלכוהול בגיל 16 בנסיבות חברתיות, ולאורך השנים שימושו העמיק והוא פיתח תלות באלכוהול, וצרף ספונטנית סמים מסוג קנאביס במפגשים חברתיים. עוד סיפר נאשם 1, כי העבירות בתיק הנוכחי בוצעו על רקע סכסוך כספי עם המתלונן. לדברי נאשם 1, הוא הגיע לבית המתלונן לבקשתו, לאחר שנאשם 2 הפציר בו לפתור את הסכסוך. נאשם 1 שלל כוונה לפתור את הסכסוך בצורה אלימה, והכחיש הצטיידות ברימון או בזריקה שלו. נאשם 1 מתאר, כי ברח מהמקום כיוון שנבהל. נאשם 1 הביע כעס כלפי המתלונן. להתרשמות שירות המבחן, הוא לא לוקח אחריות ולא בוחן את בחירותיו באופן ביקורתי, תוך שמסר מידע חלקי ומגמתי.

13. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום- להתרשמותם, ישנה רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה, ואם תישנה רמת חומרתה, תהיה גבוהה. כגורמי סיכון לעבריינות שירות המבחן לקח בחשבון, בין היתר, את תכנון העבירה תוך שימוש בנשק חם, היעדר אמפתיה כלפי המתלונן, קושי לקבל אחריות, עבר פלילי בתחום האלימות, קווי אישיות אנטי סוציאליים, קשרים שוליים, ושימוש בסמים ובאלכוהול. כגורמי סיכוי לשיקום, שירות המבחן לקח בחשבון את שיתוף הפעולה במעצר והמוטיבציה שגילה נאשם 1, את תפקודו היציב במשך 8 שנים האחרונות, והיעדר מעורבות בפלילים עד לפתיחת תיק זה. לאור אלה, שירות המבחן העריך כי נאשם 1 זקוק לטיפול נוסף בתחום ההתמכרויות והאלימות. להערכתם, עונש מאסר יכול להוות עבור הנאשם 1 מסגרת מארגנת בה ימשיך לקדם הליך גמילה וטיפול, כאמור.

תסקיר שירות המבחן אשר לנאשם 2

14. נאשם 2 בן 33, נשוי ואב לשני ילדים. טרם מעצרו התגורר נאשם 2 עם אשתו ובנותיו ועבד בעסק עצמאי. נאשם 2 סיים 9 שנות לימוד במוסדות חרדיים, וטופל בריטלין לאור הפרעות קשב וריכוז. בהמשך, נאשם 2 עבר ללמוד בפנימייה בסיוע לשכת הרווחה, אולם עזב אותה לאור קשיים ומעורבות בפלילים. לאחר מכן, נאשם 2 שולב בחוות "שדה בר" בצו פיקוח והשגחה שם שהה במשך כשנה וחצי, עד גיל 17 ושם עבר תהליך טיפול ושיקום. נאשם 2 קיבל פטור מגיוס לצבא על רקע אי התאמה. נאשם 2 יצא לשוק העבודה בגיל 18, ובהמשך פתח עסק לפני מספר שנים והעסיק מספר עובדים. נאשם 2 החל להשתמש בסמים מסוג חשיש וגראס בגיל 14. בעקבות ההתמכרות, נאשם 2 שולב בקהילת "מלכישוע", אך נפלט ממנה לאחר 7 חודשים לאור קשיי הסתגלות. כיום, לדברי נאשם 2 הוא אינו משתמש בסמים ובאלכוהול באופן קבוע, והוא שולל התמכרות או שימוש לרעה בחומרים אלה. נאשם 2 סיפר, כי הוא עבר מספר אירועים טראומטיים בחייו, ולא קיבל טיפול בהקשר זה עד למעצר הנוכחי.

15. נאשם 2 הוא אח שלישי מתוך שישה. הוריו גרושים, ונאשם 2 תיאר את אביו כאדם קשוח שפועל לעיתים באלימות כ"דרך חינוכית". בעבר הקשר של נאשם 2 עם אביו היה מורכב, אך כיום הוא יציב. אמו עזבה לאנגליה לאחר הגירושין, ונאשם 2 תיאר אותה כאישה חלשה שנהגה לשתות אלכוהול לאורך השנים. אחיו הגדול נפטר לפני כ-5 שנים ממנת יתר, מה שהוביל למשבר עמוק למשפחה. נאשם 2 ציין, כי אחיו הקטן מעורב בפלילים, ויש לו רקע של שימוש בסמים ואלכוהול, והוא נמצא בקשר טוב ותקין עם אחיו.

16. אשר להיסטוריה העבריינית והעבירה הנוכחית- לנאשם 2 שש הרשעות קודמות בגין עבירות בתחום האלימות, הרכוש והסמים בגין נידון לעונשי מאסר בפועל, שהאחרון שבהם משנת 2018. אשר לעבירה הנוכחית- נאשם 2 מתאר, כי הוא היה מעורב באירוע על רקע סכסוך בין אחיו (נאשם 1) למתלונן. לדבריו, המתלונן היה חייב סכומי כסף משמעותיים לאחיו ולכן האחרון פנה לנאשם 2 וביקש את עזרתו בגביית החוב. נאשם 2 סיפר, כי אחיו עדכן אותו ביום האירוע שהמתלונן הסכים, לכאורה, להחזיר את הכסף, אך הוא חושש שמדובר בתחבולה, ולכן ביקש שיתלווה אליו. במהלך הנסיעה, הראה נאשם 1 לנאשם 2 את רימון הרס, ונאשם 2 ציין שהוא הופתע מכך ולא ידע עליו טרם הנסיעה. עם הגעתם למקום החל ויכוח בין הנאשמים למתלונן, במסגרתו המתלונן ושניים נוספים שלפו כלפיו סכינים, והרימון הושלך מתוך ניסיון להגנה עצמית. נאשם 2 הביע צער על מעורבותו באירוע, והדגיש כי לפני העבירה הזו הוא ניסה לחזור לאורך חיים נורמטיבי, התחתן והקים עסק עצמאי. נאשם 2 הביע רצון להתפייס עם המתלונן והנפגע הנוסף לאחר ההליך המשפטי, והביע אמפתיה כלפיהם. במהלך המעצר נאשם 2 לא היה מעורב בעבירות משמעת, והוא שולב במסגרות חינוך ותעסוקה, ומשמש כתומך לעצורי השגחה במשך כשנה. ציון, כי נאשם 2 ממלא תפקיד זה באופן משביע רצון. בנוסף, נאשם 2 שומר על קשר עם גורמי טיפול ושולב בקבוצות טיפוליות ובטיפול פרטני אינטנסיבי.

17. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום- להערכת שירות המבחן, גורמי הסיכון לעבריינות הם רקע עברייני קודם של נאשם 2, קושי בהצבת גבולות, רקע משפחתי נעדר היענות רגשית, טראומות משמעותיות בילדותו, והשלכת האחריות על נאשם 1. כגורמי סיכוי

לשיקום, נלקחו בחשבון, בין היתר, הבעת צער על מעורבותו בביצוע העבירות, דיווח חיובי מגורמי הטיפול בבית המעצר, ושאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי. להתרשמותם, ישנה רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה, ואם תישנה רמת חומרתה, תהיה גבוהה. לכן, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית, והמליץ לבחון אפשרויות טיפוליות נוספות בין כתלי הכלא. בנוסף, הומלץ על הטלת ענישה מותנית הרתעתית ופיצוי למתלונן.

ראיות לעונש

18. ב"כ המאשימה הגיש כראיות לעונש את גיליון הרשעות קודמות (פלילי ותעבורתי) של נאשם 1 (ת/1), גיליון הרשעות קודמות של נאשם 2 (ת/2), והצהרת נפגע עבירה שמסר י' שפרטה, בין היתר, את הנזקים הנפשיים מהם סובלים ילדיו כתוצאה מפגיעת הרימון בביתם (ת/3).

19. ב"כ הנאשמים התנגדו להגשת הצהרת נפגע העבירה. לטענתם, כיוון שההצהרה נוגעת בעיקרה למצב הנפשי של ילדיו של י', מדובר בתצהיר שבמהותו נוגע אליהם ולא לנזקיו של י'. כיוון שבכתב האישום פורטו רק הנזקים שנגרמו לרכושו של י' כתוצאה מהפיצוץ, ולכן לא ניתן להגיש תצהיר לעניין הנזקים הנפשיים של הילדים. בנוסף, לא הוגשו כלל מסמכים שנוגעים למצבם הרפואי של הילדים, ולכן מדובר בעדות מפי השמועה שאינה קבילה. לטענתם, בכתב האישום המתוקן שהוגש זמן קצר לפני דיון הטיעונים לעונש, הייתה התייחסות למצב הקטינים בהווה, ולכן הגשת תצהיר נפגע העבירה מהווה ניסיון להרחיב את עובדות כתב האישום המתוקן מעבר למה שהוסכם. זאת, במיוחד לאחר שהצדדים דקדקו בניסוח הסעיף הנוגע לנזקיו של י' וילדיו בהליך הגישור, כאשר הגיעו לנוסח המוסכם.

20. בנוסף, טענו ב"כ הנאשמים, כי חוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 (להלן: "חוק זכויות נפגעי עבירה") מגדיר מתי אדם יכול להגיש תצהיר נפגע עבירה הנוגע לבני משפחתו, וזאת רק כאשר בן המשפחה נחשב "נפגע עבירה" בהתאם להגדרת החוק, ונפטר כתוצאה מהעבירה. לטענתם, כיוון שבענייננו תנאים אלו אינם מתקיימים, לא ניתן לקבל את הצהרת נפגע העבירה שהגיש ב"כ המאשימה.

21. מנגד, טען ב"כ המאשימה כי הראייה קבילה, וכי לכל היותר טענותיהם של ב"כ הנאשמים יכולות להשפיע על המשקל שבית המשפט יעניק לראייה זו. לטענתו, הדברים שמופיעים בתצהיר נפגע העבירה קשורים בקשר ישיר והדוק למופיע בכתב האישום. בנוסף, הפרטים שמופיעים בתצהיר נפגע העבירה מופיעים בגוף ראשון, והם העלויות שנפגע העבירה נדרש היה לשאת כדי לטפל בנזק שנגרם לילדיו הקטינים, בתור האפוטרופוס שלהם.

22. בהצהרת נפגע העבירה, י' מתאר את הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מהשלכת הרימון. לדבריו, בביתו התנפצו 4 חלונות (800 ₪), נגמרו לרכבו הפרטי נזקים בחלק האחורי (15,000 ₪ לפי הערכת המוסך), וכן נגרמו נזקים לילדיו. לדבריו, ילדו בן ה-10 נתקף בחרדות וחזר להרטיב במיטה, מטופל שבועית בטיפול רגשי באמצעות בעלי חיים. ילדו בן 13 מאובחן עם ASD, סובל

מחרדות ומטופל באמצעות חונכים ותרפיה במשחק וכן טיפול תרופתי. ילד בן 14 מאובחן כסובל מהפרעות תקשורת ASD, מלווה ע"י חונכים ומטופל תרופתית. בנותיו התאומות בנות ה-7 טופלו ע"י פסיכולוג בעקבות חרדות, מתקשות בפרידות מההורים ובהישארות לבד בבית. בתו בת ה-16 טופלה ע"י פסיכותרפיסטית עקב חרדות, למרות שחל שיפור היא סובלת מהתקפי זעם.

23. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים לעניין הגשת תצהיר נפגע העבירה, מצאתי כי יש לקבלו, אך המשקל שיינתן לפירוט אודות הנזקים המפורטים בו, שאינם נתמכים בקבלות או במסמכים רפואיים יהיה נמוך. כאמור, ולמרות שי' פירט בתצהירו על האבחנות השונות מהן סובלים הילדים, וכן פירט על אנשי המקצוע המטפלים בהם והמוסדות בהם הילדים מטופלים, הוא לא הגיש אישורים רפואיים או קבלות בדבר תשלום על הטיפול. למעשה, י' לא הגיש כלל אסמכתאות, גם לא לנזקים שנגרמו לו ישירות- כך למשל, הוא לא הגיש קבלות או אישור תשלום בדבר הנזקים שנגרמו לרכבו או לחלונות ביתו. לאור זאת, לא מצאתי כי יש להכריע בסוגיה עליה הצביעו באי כוח הצדדים אשר לקבלת חלקי ההצהרה הנוגעים לנזקי הילדים, ואתחשב בהצהרה ובהיעדר האסמכתאות בעת קביעת הפיצוי לנפגע העבירה על דרך האומדנה ובשים לב לנזקים הקשורים בי' ומפורטים בכתב האישום המתוקן.

טיעוני הצדדים לעונש

טענות המאשימה

24. ב"כ המאשימה התייחס לערכים המוגנים שנפגעו על ידי הנאשמים וטען, כי הפגיעה הייתה בערכים קריטיים וחיוניים, והפגיעה בהם הייתה בעוצמה גבוהה במיוחד. הערך המוגן העיקרי שנפגע, לדבריו, הוא שלמות הגוף והביטחון האישי. השלכת הרימון נעשתה לאחר אירועי השבעה באוקטובר, בשיא הלחימה, בערב מוצאי שבת בשעות הלילה. הפיצוץ שפגע בבית המגורים היה עוצמתי וגרם לפגיעות פיזיות בבניין המגורים. הרימון שבו נעשה שימוש היה רימון שנלקח מהצבא, והיה אמור לשמש כלי מלחמתי לשימוש נגד האויב ולא ככלי ל"סגירת חשבונות" בשכונת מגורים.

25. ב"כ המאשימה הדגיש, כי מדובר באירוע מתוכנן מראש, כאשר הנאשמים הגיעו למקום ברכב לאחר שהצטיידו באלה וברימון. עוד הדגיש ב"כ המאשימה את פוטנציאל הנזק שהיה גדול לאין שיעור מהנזק שנגרם בפועל, וגם הנזק שנגרם בפועל היה משמעותי וכלל פגיעות לגוף ולרכוש. לתמיכה בטיעוני הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה של בית המשפט העליון שהתייחסה לעבירות הנשק כ"מכות מדינה" הדורשות ענישה מחמירה. לאחר שהתייחס לפסיקה לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 13 ל-17 שנות מאסר בפועל לשני הנאשמים, לצד ענישה נלווית הכוללת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה. כמו כן עתר לחילוט רכבו של נאשם 1 ששימש לביצוע העבירה. בנוסף, עתר ב"כ המאשימה לפסילת רישיונו של נאשם 1 למשך חצי שנה לאחר שחרורו מהמאסר.

עמוד 7

26. אשר לעונש המתאים- ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשמים אמנם הורשעו במסגרת הסדר טיעון, אך זאת לאחר שנאשם 1 ניהל את ההליך כמעט עד סופו כך שמרבית עדי התביעה העידו. לטענת ב"כ המאשימה, אמנם חלק מהנפגעים לא שיתפו פעולה ולא הגיעו להעיד, אך זה לא גורע מגודל הנזק שנגרם להם. בנוסף ציין, כי לשני הנאשמים עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות אלימות, ושירות המבחן הגיע למסקנה ביחס לשניהם, כי הסיכון להישנות עבירות גבוה, וחומרתן, אם הסיכון יתממש, תהיה גבוהה. לכן, שירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי אלא על עונש מאסר בפועל, שיהווה מסגרת מארגנת לעבור הליך של גמילה וטיפול בתחום האלימות וההתמכרויות עבור נאשם 1 וירתיע את נאשם 2. סופו של דבר סבר ב"כ המאשימה, שיש למקם את עונשם של שני הנאשמים באמצע המתחם ולהטיל על כל אחד מהם 15 שנות מאסר בפועל. לטענתו, גם אין מקום להטיל עונשים שונים על הנאשמים למרות שנאשם 2 לא היה שותף למהלך העניינים שקדם לעבירה, ולא היה מעורב בהשגת הרימון ולא נהג ללא רישיון רכב וללא ביטוח. לעמדת המאשימה, אמנם נסיבות החיים של הנאשמים קשות ויש מקום להקל מעט בעונשם לאור זאת ולאור מוטיבציה לקיים אורח חיים נורמטיבי ששניהם מעלים, אך בשים לב לחומרת העבירות, יש לתת לשיקול הרתעה מעמד בכורה בעת גזירת העונש בתוך המתחם.

טענות ב"כ נאשם 1

27. ב"כ נאשם 1 טען, שהאירוע התרחש לאחר שהמתלונן היה חייב כסף לנאשם 1, ולאחר שהמתלונן איים על נאשם 1. לטענתו, על רקע איומים אלה ביקש נאשם 1 מאחיו, נאשם 2, שילוה אותו למפגש עם המתלונן. בנסיבות העבירה, נאשם 2 הוא זה שיצא ראשון מהרכב, לאחר מכן המתלונן ושני חבריו רצו לעברו, ורק אז נאשם 1 יצא גם הוא מהרכב והרימון הושלך. מנסיבות אלו ניתן להבין כי לא הייתה כוונה או תכנון לפגוע במתלוננים, וגם מכתב האישום לא עולה תכנון מוקדם. העובדה שהמתלונן איים על נאשם 1 להגיע אליו, והוא גם חבר מראש לשניים מחבריו, מלמדת על מטרתו, ולכן כתב האישום לא ייחס תכנון מוקדם.

28. אשר לפסיקה שהציג ב"כ המאשימה- טען ב"כ נאשם 1 כי מדובר בפסיקה שנוגעת לאירועים חמורים יותר. לאחר שהתייחס לפסיקה חלופית לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, עתר ב"כ נאשם 1 לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

29. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה- נאשם 1 הודה בכתב אישום מתוקן, אמנם במהלך שמיעת ראיות, אך במסגרת הליך גישור ולאחר שהמתלוננים לא שיתפו פעולה וסירבו להגיע לבית המשפט אף לאחר שהוצא כנגדם צו מעצר. כמו כן, לטענת ב"כ נאשם 1, לא ניתן לזקוף לחובתו את ניהול ההליך כיוון שהוא הוביל לתיקון משמעותי של כתב האישום. בנוסף, לא ניתן לטעון כי נאשם 1 לא חסך זמן שיפוטי כיוון שהתיק התחיל כתיק הרכב, והסתיים לפני דן יחיד, ונחסכה עדותם של המתלוננים. עוד הפנה לנסיבותיו האישיות של נאשם 1 את היותו נשוי לאשה שבשל מחלתה תלויה בו בתפקוד היומיומי, ומצבם הכלכלי אינו פשוט מאז מעצרו. הם עוברים כעת טיפולי פוריות וכעת אשתו בהיריון וזקוקה עוד יותר לנאשם לצידה. כמו כן, נסיבות

חיי של נאשם 1 אינן פשוטות, הוא גדל להורים גרושים עם רקע של התמכרויות וצריכת אלכוהול לא סטנדרטית. לפני מספר שנים אחיהם של הנאשמים נפטר בנסיבות טראגיות, מה שהוביל למשבר עמוק במשפחה. נאשם 1 אובחן בגיל צעיר כסובל מהפרעות קשב וריכוז ומטופל תרופתית, למד במהלך השנים במסגרות חוץ ביתיות וחווה טראומות בילדותו שלא טופלו כראוי. במהלך תקופת מעצרו, הנאשם שולב באגף נקי מסמים ובקבוצה טיפולית בתחום ההתמכרויות, וכן מטופל בקביעות ע"י עו"ס באגף. שירות המבחן התרשם שנאשם 1 פועל כדי לשפר את דרכיו, והוא נכון להמשיך לעשות זאת גם לאחר סיום מאסרו. בנוסף, נאשם 1 שימש במספר תפקידים משמעותיים לאורך שהותו במעצר, אותם ביצע לשביעות רצון גורמי שב"ס. אשר לעבר הפלילי של נאשם 1, בא כוחו ציין, כי מדובר בעבירות שבוצעו לפני מעל לעשור.

30. לאור כל אלה, ביקש ב"כ נאשם 1 למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, ולהטיל עליו עונש מאסר שלא יעלה על 3 שנות מאסר, בניכוי ימי מעצרו. יצוין, כי ב"כ נאשם 1 הסכים לחילוט רכבו של נאשם 1.

31. בדבריו האחרונים, נאשם 1 טען שהוא אינו עבריין ואינו רצידיביסיטי. נאשם 1 ציין, כי הוא צעיר ונשוי לאישה שבה הוא תומך נפשית וכלכלית, והם כעת בהליך של טיפולי פוריות. לדבריו, הוא מכה על חטא ורוצה לחזור לשגרת חיים, לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהקים משפחה. נאשם 1 ציין, כי הוא עצור מזה 20 חודשים, והוא בן המשפחה היחיד של אשתו החולה, שכן היא יתומה מאם ומאב. עוד ציין נאשם 1, כי הוא בטיפול מזה 13 חודשים, משתף פעולה ומושפע ממנו לטובה.

טענות ב"כ נאשם 2

32. ב"כ נאשם 2 חזר הצטרף לטענותיו של נאשם 1 אשר לפסיקה. אשר למתחם העונש ההולם- עתר ב"כ נאשם 2 למתחם עונש הולם הנע בין 30 ל-60 חודשים. זאת, כיוון שלפי כתב האישום המתוקן נאשם 2 נעדר מחלקו המוקדם של האירוע, הכולל את הסכסוך הכספי וההתנהלות המוקדמת בין נאשם 1 והמתלונן. נאשם 2 הצטרף לאחיו רק על רקע איומים שהגיעו מהמתלונן, כדי לעזור לו במקרה הצורך. נאשם 2 לא הצטייד בכלי תקיפה לאורך האירוע, ויצא מהרכב ללא אמצעי תקיפה, כשבשלב זה המתלונן וחבריו רצו לעברו ורק אז נאשם 1 יצא מהרכב והרימון הושלך. כלומר, לנאשם 2 לא היה חלק משמעותי באירוע, שהוא תולדה של הסכסוך בין המתלונן לנאשם 1 ובעיקר של האיומים של המתלונן כלפי נאשם 1, והוא מואשם מכוח דיני השותפות.

33. לעניין הנסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירה- ציין ב"כ נאשם 2, כי הוא חסך זמן שיפוטי בכך שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן לאחר גישור, במסגרת הסדר טיעון, עוד טרם נשמעו הוכחות. בנוסף, כעולה מתסקיר שירות המבחן, נאשם 2 הביע צער וחרטה על האירוע ואמפתיה כלפי הנפגעים. נאשם 2 נשוי ואב לשניים, עבד כעצמאי טרם מעצרו. נסיבות חיי אינן פשוטות, בדומה לנאשם 1 שהוא אחיו. לאורך חיי נאשם 2 סבל מטרומות רבות שלא טופלו

כראוי, כולל אירועים אלימים בילדותו ומות אחיו לפני מספר שנים. בתקופת מאסרו הוא עובר טיפול ומתמודד לראשונה בחייו עם הקשיים הללו באופן משמעותי. הוא שולב במסגרות חינוך בתחום התעסוקה ואף שימש תומך לעצורים, וכן השתלב בטיפולים אישיים וקבוצתיים. מאז 2016 ועד לאירוע זה נאשם 2 לא הסתבך בפלילים, הוא שמר על אורח חיים נורמטיבי, נישא ומפרנס את משפחתו. לאור כל אלה, טען ב"כ נאשם 2, כי יש למקם את עונשו של נאשם 2 בתחתית המתחם, ולהטיל עליו עונש שלא יעלה על 30 חודשי מאסר.

34. בדבריו האחרונים, נאשם 2 ציין, כי הוא מצטער על האירוע, וכי הוא שולב בטיפולים בתקופת מעצרו, ובחן את חייו ואת ההשפעות הרגשיות שאירועים שעבר הותירו עליו. לדבריו, הטיפול עשה לו טוב והוא מבקש מבית המשפט להתחשב בו, ולסייע לו לשוב לשגרת חייו הנורמטיבית.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

35. בהתאם לסעיף 40 לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

36. הערכים החברתיים המוגנים העומדים בבסיס עבירות בנשק, הם הגנה על שלום הציבור ובטחונו, והיכולת לקיים שגרת חיים תקינה, שמירה של שלמות גופו ורכושו של אדם ומניעת מפגיעה משמעותית בו כתוצאה משימוש בנשק חם. בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם על החומרה הגלומה בעבירות נשק, ועל פוטנציאל הפגיעה בנפש וברכוש שעלולים להיגרם כתוצאה מהשימוש בו. עוד נפסק, כי בשל הסכנה הרבה הטמונה בעבירות הנשק, על בית המשפט לתת משקל משמעותי יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מלבצע עבירות דומות, על-פני הנסיבות האישיות של העבריין.

37. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט צ' זילברטל בע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל (25.2.14):

"בית משפט זה חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק "בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.02.2012)). בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה (ע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדי (28.3.2012), (להלן:

עניין אסדי); ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.6.2013) ...".

38. מגמת ההחמרה בעבירות הנשק באה לידי ביטוי גם בדבריו של כב' השופט י' אלרון ברע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.08.20): "עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען." עוד ר' בע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' פאדי גריפאת (22.12.20): "בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על החומרה היתרה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה שנשקפת מהן לשלום הציבור ולביטחוננו".

39. הערכים החברתיים אשר עליהם מגנה עבירת החבלה בכוונה מחמירה הם שלמות הגוף וההגנה על שלום הציבור ובטחוננו. המחוקק ייחס לעבירה זו דרגת חומרה גבוהה אשר באה לידי ביטוי, בכך שקבע לצידה עונש מאסר מרבי של עשרים שנות מאסר. עמדה זו משקפת את היחס החברתי כלפי פגיעה בערכים של חיי אדם, בריאותו ושלמות גופו, בפרט שעה שהפגיעה בגופו של אדם אחר נעשתה מתוך כוונה מיוחדת להטיל בו מום, נכות או חבלה חמורה.

40. בית המשפט העליון התייחס לחומרה היתרה של תופעת האלימות הפושה והפוגעת בחברה בישראל ולצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים, בפרט בעבירת החבלה בכוונה מחמירה. כך למשל נפסק בע"פ 7069/20 אבוחדיר נ' מדינת ישראל (11.2.21): "לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה שבעבירות אלימות בכלל, ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בפרט, לאור הפגיעה הקשה בזכותו של אדם לשלמות גופו, בכבודו העצמי, ובתחושת הביטחון האישי שלו...לא זו בלבד, אלא יש ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהגות אלימה אשר באה כניסיון לפתירת סכסוכים. בהתאם, ראוי להטיל ענישה ממשית ומוחשית, המרתיעה את הציבור מפני נקיטת אמצעים בדרכים אלימות על פני ההליכה בדרך הנועם והשלום...".

41. הערכים המוגנים בעבירות של נהיגה ללא רישיון בתוקף וללא ביטוח הם הגנה על המשתמשים בדרך, ושמירה על שלטון החוק.

42. מאחר שיש קושי לאתר פסיקה במקרים בהם זריקת רימון רסס הובילה לפגיעה בגוף שאינם תיקים בהם הורשעו בעבירות המתה, אתייחס תחילה בעיקר לפסיקה הנוגעת לשימוש ברימון רסס, כאשר כתוצאה מהשימוש בו נגרמו נזקים לרכוש, ובהמשך לפסיקה העוסקת בשימוש בנשק לצד עבירה של חבלה בכוונה מחמירה :

א. בע"פ 53348-09-24 מדינת ישראל נגד מאהר הייב (10.04.25), נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכך שנהג ברכב ללא לוחיות זיהוי בידעו כי האחר, שהיה עמו ברכב, נושא ומוביל רימון רסס. כשהגיעו סמוך לבית נפגע העבירה, האחר ירד מהרכב והשליך את הרימון לעבר הבית, וזאת שעה שנפגע העבירה שהה בבית. הרימון התפוצץ בגינת הבית וגרם לנזק של עשרות אלפי ש"ח. מיד לאחר מכן, השניים נמלטו מהמקום בנסיעה, שעה שמכונית משטרתית

דולקת אחריהם. בשלב מסוים הרכב נתקע. השניים פרקו מהרכב, והמשיכו לרוץ עד שהמשיב נעצר על-ידי המשטרה. בגין מעשיו, יוחסו למשיב עבירות של נשיאה והובלה של נשק בצוותא, וסיוע להיזק בחומר נפץ. נקבע מתחם העונש ההולם הנע בין 20 ל-48 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קבע, כי מתחם עונש הולם שתחתיתו ב-20 חודשי מאסר רחוק מאוד מלהלום את העבירות שבהן הורשע המשיב, על כן נקבע שיש להחמיר בעונשו של המשיב, באופן מדוד, כך שהוא ירצה 28 חודשי מאסר בפועל, חלף 22 חודשי מאסר שנגזרו עליו בבית משפט קמא.

ב. בע"פ 4047/24 **מדינת ישראל נ' רואד ספדי** (22.4.25), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של החזקת נשק והיזק בחומר נפץ בצוותא. המשיב, יחד עם אחרים, גיבש תוכנית להטמנת מטען חבלה ברכב. התוכנית כללה מספר שלבים במסגרתה עקבו אחרי מכונית המתלונן באמצעות מכשיר איכון, הטמינו מטען חבלה והפעילו אותו באמצעות שלט רחוק, כאשר ביצוע כל השלבים נמשך כשבוע. ראוי לציין כי הפעלת המטען התבצעה לאחר שוודאו כי אין אדם ברכב. כתוצאה מהפיצוץ נגרמו נזקים לרכב. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 20 ל-36 חודשי מאסר, וגזר את עונשו של המשיב על 30 חודשי מאסר יחד עם הפעלת מאסר מותנה של 10 חודשים שירוצה חציו בחופף לצד ענישה נלווית, כלומר סך הכל 35 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הדגיש כי חומרת העבירה אינה ברף הגבוה כיוון שהכוונה הייתה רק לפגיעה ברכוש ולא בגוף. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט העליון על קולת העונש, ובית המשפט העליון החליט להחמיר את העונש ל-48 חודשי מאסר בפועל יחד עם הפעלה זהה של המאסר המותנה, כלומר 53 חודשי מאסר בפועל בסך הכל. בין היתר, הדגיש בית המשפט את החומרה היתרה של השימוש בחומרי נפץ כגון רימונים:

"חומרי נפץ כגון מטעני חבלה או רימוני יד הינם כלי נשק, אשר נשקף מהם סיכון ייחודי ביחס לכלי נשק אחרים, נוכח העובדה שהשימוש בהם עלול להוביל לפגיעה חסרת הבחנה והוא אינו מתיישב עם מטרה אחרת, כגון הגנה עצמית. ואכן, בפסיקה בה הורשעו נאשמים בהחזקה ובהובלת נשק שהינו חומר נפץ, ניתן ביטוי לסיכון ייחודי זה בכך שהושתו על מבצעייהם עונשים מחמירים יותר מאלו שהושתו על נאשים שהורשעו בהחזקה והובלה של נשק חם 'רגיל'".

ג. בע"פ 649/15 **משה לוגסי נ' מדינת ישראל** (3.8.17), אליו הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע בנשיאה והובלת נשק, חבלה בכוונה מחמירה והיזק בחומר נפץ. המערער השליך רימון רסס לעבר בית מגורים, שעה ששהו בו בני הבית. נגרם נזק לרכוש ולמבנה אך לא היו פגיעות בגוף או בנפש. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם העונש הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר והושתו על המערער 6 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על גזר הדין, והקל את עונשו של המערער כך שיופחת עונש המאסר בפועל בשמונה חודשים ויעמוד על 5 שנים וארבעה חודשים, וזאת מטעמי שיקום.

ד. בע"פ 5995/11 **ראיד בדראן נ' מדינת ישראל** (14.10.12), נדון עניינו של מערער נעדר עבר עמוד 12

פלילי, שהורשע, על פי הודאתו, בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק והיזק בחומר נפץ ונדון ל-4 שנות מאסר בפועל. באותו מקרה הונח ופוצץ מטען חבלה בחזית בית מגורים בו שהו בני המשפחה על רקע סכסוך. לא היו פגיעות בגוף או נפש אלא רק פגיעות ברכוש. המטען הונח בסמוך לשני רכבים שחנו בצמוד לו, השייכים למשפחת המתלונן, וגרם לנזק כבד לרכבים, רסיסים מהמטען התפזרו לכל עבר, פגעו בקירות הבית וגרמו להם נזק. בית המשפט העליון הפחית בעונש לאור העדר נזק לגוף ל-3 שנות מאסר.

ה. בע"פ 6412/10 מרדכי (מור) לוי נ' מדינת ישראל (19.7.11), נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של נשיאה והובלת נשק, והיזק בחומר נפץ וחבלה בכוונה מחמירה, בכך שהשליך רימון רסס צה"לי לעבר חדר מדרגות בבית מגורים, בשעה שידע ששוהים חלק מדיירי הבית בדירותיהם. נגרמו נזקים לבניין אך לא נפגע איש. בית המשפט המחוזי גזר את דינו ל-3 שנות מאסר ו-4 חודשי מאסר. הערעור על חומרת העונש נדחה.

ו. בע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן (7.2.05), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, ונשיאת נשק, כאשר שירת כחייל במג"ב וגנב רימון רסס מהצבא, וזה נשאר בחזקתו במשך כ-5 שנים. לאחר תגרה במועדון בה היה מעורב המשיב, הוא שב לביתו, נטל את הרימון ושב למועדון. לאחר מכן, המשיך למועדון אחר ושם זרק את רימון רסס סמוך לכניסה, בכוונה לגרום לאזרחים חבלה חמורה ונזק לרכוש. ארבעה אנשים נפצעו בדרכים שונות הכוללות שברים פתוחים, רסיסים בגפיים ופגיעות הדף. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב עונש של 3 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית הכוללת, בין היתר, פיצוי לנפגעי העבירה בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על קולת העונש, וגזר על הנאשם עונש של 6 שנות מאסר בפועל.

ז. בת"פ (מחוזי ת"א) 23177-05-25 מדינת ישראל נ' שמעון חג'אני (27.11.25), אליו הפנה ב"כ המאשימה, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאה והובלת נשק והיזק בחומר נפיץ. הנאשם נשא רימון רסס, והשליך אותו לעבר חניה ברחוב מגורים. כתוצאה מהזריקה ניזוקו מספר כלי רכב ונגרם שקע בכביש. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 42 ל-70 חודשי מאסר בפועל, וגזר את עונשו של הנאשם ל-50 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ח. בת"פ (מחוזי חיפה) 36416-07-23 מדינת ישראל נ' צ'מרה סמלין (13.05.24), נדון עניינו של מי שהורשע, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של היזק בחומר נפץ ועבירות בנשק. הנאשם השליך רימון רסס שלא התפוצץ לעבר דלת כניסה של משרד בו שהו אנשים. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 42 ל-78 חודשי מאסר בפועל והושתו על הנאשם 54 חודשי מאסר בפועל.

ט. בת"פ (מחוזי חיפה) 64990-12-16 מדינת ישראל נ' שקור (29.6.17), נדון עניינו של מי שהורשע בעבירות של נשיאת והובלת נשק, וכן היזק בחומר נפץ. הנאשם הגיע סמוך לבית בו שהו אנשים רבים, ויידה רימון נפץ 26 שנשא עמו לכיוון הבית, בניסיון לפגוע בשוהים בו, וכנקמה על

הירצחה של קרובת משפחתו. הרימון התפוצץ בחצר הבית וגרם לנזק לרכוש, וכן לשריטות בכף היד של מי מיושבי הבית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 2 ל-5 שנות מאסר, והשית על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מותנת.

43. כאמור, אסקור עתה פסיקה הנוגעת לשימוש בנשק חם, אשר כתוצאה ממנו נגרמו חבלות ונזקי גוף:

א. בע"פ 28977-08-24 **פאר לי שלום נ' מדינת ישראל** (1.4.25), אליו הפנו ב"כ הנאשמים, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של הצתה, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לפשע של חבלה בכוונה מחמירה, הסגת גבול ואיומים. בעקבות סכסוך, הנאשם יחד עם אחרים קשר קשר להצית בית מגורים. הנאשם והאחרים עטו מסיכות, כפפות וכובעים ונשאו חומר דליק, תוך שהם מצוידים בסכינים ואקדחים. הם הציתו בית מגורים ופצעו אדם ששהה במקום בדקירת סכין, כך שנפצע בגפיו ובבטנו ונאלץ להתאשפז למשך מספר ימים. בבית המשפט המחוזי, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר, ונגזרו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, בצרוף הפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים אשר 4 מהם ירוצו בחופף (סה"כ 44 חודשי מאסר בפועל), לצד ענישה נלווית. בערעור לבית המשפט העליון, המדינה הסכימה להחליף את אחד מסעיפי העבירה לעבירה חמורה נמוך יותר, בעקבות הסדר טיעון המאוחר לגזר הדין הנוגע לשותפיו של המערער, ולכן עונשו הופחת מ-42 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשי מאסר בפועל, כאשר יחד עם המאסר המותנה שהופעל הנאשם נדון ל-32 חודשי מאסר בפועל.

ב. בע"פ 687/22 **יריב טלוי נ' מדינת ישראל** (19.5.22), אליו הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושינוי זהות של רכב או חלק מרכב. בעקבות סכסוך כספי בין חברו של המערער לקרוב קטין של נפגע העבירה, על סך 1,000 ₪, ירה המערער מטווח קצר באמצעות אקדח שקיבל, מתוקף עבודתו כמאבטח, בראשו של נפגע העבירה, והותיר אותו כצמח ומחוסר הכרה. הירי הגיע לאחר שהמערער וחברו שברו את חלון רכבו של נפגע העבירה בזמן שהיה ברכב, ובתגובה נפגע העבירה ריסס גז מדמיע לעבר המערער טרם הירי. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל, וגזר את עונשו ל-12 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית הכוללת פיצוי לנפגעי העבירה בסך 258,000 ₪. המדינה והמערער הגישו ערעורים על העונש לבית המשפט העליון, שקיבל את ערעור המדינה. כב' השופט א' שטיין קבע, כי מדובר במקרה קיצוני בחומרתו, המגלם זלזול בוטה בחיי אדם, ולכן מצדיק הטלת עונש ברף העליון ביותר של מתחם העונש ההולם, קרוב לעונש המקסימום הקבוע בחוק. על כן, נקבע מתחם עונש הולם חדש הנע בין 16 ל-20 שנות מאסר בפועל, ובית המשפט העליון גזר את עונשו על 15 שנות מאסר בפועל, והדגיש כי ראוי היה לגזור למערער עונש חמור יותר, אך אין זה מקומה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם המערער.

ג. בע"פ 7538/14 **ישראל עטל נ' מדינת ישראל** (19.11.15), אליו הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של חבלה בכוונה

מחמירה, עבירות נשק וחבלה ברכב. המערער סבר, כי המתלונן ואדם נוסף זרקו בקבוקי תבערה לחצרו, ולכן עקב אחרי השניים. המתלונן הגיע ברכב לחניה של בנין מגורים, ואחריו הגיע למקום המערער, יצא מרכב, וירה באקדח מספר כדורים לעבר המתלונן, שנותר ברכבו. אחד הכדורים פגע בגבו של המתלונן וגרמה לשבר באחת מחוליות השדרה. כמו כן, נגרמו נזקים לרכב המתלונן ולרכבים נוספים בחניון. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל, וגזר את עונשו ל-7 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שהדגיש בית המשפט העליון, כי **"חומרה מיוחדת מיוחדת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים שבהם השימוש בנשק חם נעשה בתוך שטח עירוני ובסביבת בתי מגורים..."**.

ד. בת"פ (מחוזי ירושלים) 47276-02-22 **מדינת ישראל נ' מחמד אל עאדווין** (23.5.23), נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וירי מנשק חם. בעקבות סכסוך משפחתי, ולאחר שהנאשם חש מאוים מרעשי יריות שנשמעו מכיוון הימצאות המתלוננים, הוא שלף אקדח והחל לירות מספר רב של כדורים. חלקם נורו לאוויר, בסמוך לבתי מגורים, וחלקם לכיוון רגלי המתלוננים, ממרחק של כשלושה מטרים. מתלונן נוסף הגיע למקום בעקבות קולות הירי, התחבא וזרק על הנאשם אבנים על מנת שיפסיק לירות, ובמקביל הנאשם ירה על המתלונן השלישי מספר כדורים ונמלט מהמקום. כתוצאה מהירי שלושת המתלוננים פונו לבית החולים ונגרמו להם פציעות בחומרות שונות מהרסיסים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 36 ל-60 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו עליו 36 חודשי מאסר הפועל לצד ענישה נלווית.

ה. בת"פ (מחוזי חיפה) 52099-10-20 **מדינת ישראל נ' ניסן דדון** (22.7.21), אליו הפנה ב"כ המאשימה, נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של ניסיון להיזק בחומר נפיץ, החזקה, נשיאה והובלת של נשק (רימון), החזקת נשק (אקדח וכדורים), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. הנאשם עטה מסיכה, כפפות וקסדה, השליך רימון רסס לדלת משרד בו שהו אנשים, והרימון לא התפוצץ. בדרכו למשרד, הוא הדביק על לוחית הזיהוי של אופנועו פתקית עם מספר פיקטיבי. כשניסה לזרוק את בגדיו לפח, שוטר שהיה בסיוור נתקל בו ורדף אחריו כשהנאשם נמלט ממנו. כשנתפס הנאשם נמצא עליו אקדח חצי אוטומטי ומחסנית עם מספר כדורים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 42 ל-78 חודשי מאסר בפועל, וגזר את עונשו על 54 חודשי מאסר בפועל, הפעלת עונש מותנה של שנתיים שמחציתו תרוצה במצטבר לעונש (סה"כ 66 חודשי מאסר בפועל), לצד ענישה נלווית.

44. הפסיקה הנוהגת שהוצגה, כאמור, אינה זהה למקרה שלפניי, אך ניתן ללמוד ממנה על עונשים שהוטלו על מי שהשליכו רימון רסס או מטען לעבר מקום בו שהו אנשים ולא גרמו לנזק ממשי לגוף. במקרה שלפניי מדובר ברימון רסס שהוא במדרג חומרה גבוה יותר, וכן נגרמו נזקים ממשיים לגוף ולרכוש אצל המתלוננים, מה שמעמיד את האירוע בכללותו ברמת חומרה גבוהה יותר.

45. אשר לנסיבות ביצוע העבירה- אבחן ראשית את הנסיבות הנוגעות לנאשם 1 ולאחר מכן את הנסיבות הנוגעות לנאשם 2. מבחינת נאשם 1, ניתן לראות כי קדם לאירוע תכנון, שהחל בשיח

שבין המתלונן לנאשם 1, והמשיך בכך שנאשם 1 הצטייד ברימון ואלה והכניסם לרכבו. אכן, כפי שטען ב"כ נאשם 1, לא מן הנמנע שהוא לא צפה שהאירוע יתפתח באופן שקרה בפועל, אך ניכר כי היה תכנון עברייני כשלקח עמו את הנשק לזירה. בהמשך, כשיצאו מהרכב הנאשמים הם לקחו בחשבון את האפשרות שיעשה בו שימוש, כפי שאכן נעשה ולשניהם מיוחסת השלכת הרימון לעבר הבניין בצוותא חדא, וזאת כשנפגעי העבירה עומדים בסמיכות אליהם והכל ברחובה של עיר. בעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ **מדינת ישראל נ' ירון רייכמן** (7.2.05), שכמו נכתבו לתאר את האירוע שלפניו: "**אין צורך בדמיון מפליג כדי להבין ולידע איזה אסון נורא - נורא מתיאור - עלול היה להיגרם כתוצאה ממעשהו הנפשע של המשיב. אכן-כן: שלא כמחבלים רוצחים לא זרק המשיב את הרימון אל עבר הקהל שנאסף במקום אלא השליך אותו על הכביש. ואולם רימון רסס יכול אדם שידע היכן נופל הוא, אין אדם יודע במי יפגע. והרי הרימון שהשליך המשיב יכול היה בנקל לקפח חיי אדם. המשיב אף ידע זאת, וכדברו של כתב האישום, השליך את הרימון "בכוונה לגרום לאזרחים חבלה חמורה".** אכן גם במקרה דנן, פוטנציאל הנזק הוא אין סופי ויכול היה להוביל לקטילת חיהם של מי שהיו סמוכים למקום פיצוץ הרימון. למרבה המזל פוטנציאל זה לא התממש במלואו. עם זאת, נגרם באירוע נזק משמעותי בפגיעות בגוף וברכוש. רסיסי הרימון חדרו לגופו של ש' ופגעו באזורים רבים ורגישים, לרבות באיבריו הפנימיים. ש' נדרש לניתוח, שבמהלכו בוצעה כריתה סגמנטלית של המעי הגס והוצאת רסיסים. כמו כן, נפגע המתלונן מרסיסי רימון הרסס בידי וברגלו. בנוסף, הפיצוץ גרם לנזקים רבים לבניין ולרכב שחנה במרחק של כארבעה מטרים ממוקד הפיצוץ. כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בביתם של בני משפחת י', שמסר את תצהיר נפגע העבירה (ת/3), המצוי כשתי קומות מעל מפלס המקום, נגרם נזק לחלונות, וילדיהם סובלים כתוצאה מהאירוע מחרדות ומהרטבות בלילות ומתקשים להירדם.

46. אשר לחלקם של כל אחד מהנאשמים בביצוע העבירות- חלקו היחסי של נאשם 1 היה גדול יותר מאשר חלקו של נאשם 2, לאור השיח המקדים שלו מול המתלונן והסכסוך ביניהם הוביל לאירוע, והוא גם זה שנהג ללא רישיון רכב וביטוח, והשיג את רימון הרסס והאלה. על כן, חלקו של נאשם 2 קטן יותר באופן יחסי מזה של נאשם 1, שכן הוא הצטרף לנאשם 1 רק מהנסיעה לזירה, וכאמור, לא היה שותף לשיח המקדים, להשגת הרימון, והוא לא נהג ללא רישיון וללא ביטוח. עם זאת, שאר הפעולות החמורות והמרכזיות ותוצאותיהם בוצעו בצוותא חדא.

47. לאור כל זאת, ובשים לב לענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 7 ל- 10 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 נע בין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

העונש המתאים

48. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הקשורות בנאשם 1- לקולה שקלתי, כי נאשם 1 התומך העיקרי באשתו, והם בעיצומו של הליך פוריות שכעת הבשיל להריון. כך גם שקלתי את המוטיבציה של נאשם 1 לשקם את עצמו, ואת התהליך המשמעותי שהוא עובר בעת מעצרו,

כאשר הוא אינו משתמש בסמים ומשתתף בקבוצות טיפוליות ומבצע תפקידים משמעותיים באגף. עוד שקלתי את שאיפתו לנהל אורח חיים נורמטיבי. בנוסף, לקחתי בחשבון את נסיבות חייו הקשות, ואת העובדה שהגיע להסדר טיעון על אף הקושי של המאשימה להביא את המתלונן ואת ש' לעדות, וזאת במסגרת הליך של גישור. עם זאת, יצוין כי הסדר הטיעון הוסכם, לאחר שנוהל חלק משמעותי מההליך בו נשמעו מרבית העדים. עוד שקלתי את התקופה הארוכה בה שהה הנאשם במעצר, וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. לחומרה, שקלתי את הקושי של נאשם 1 לקחת אחריות למעשיו ולהביע אמפתיה כלפי נפגעי העבירה, ואת עברו הפלילי הכולל, בין היתר, עבירות אלימות. עם זאת, לקחתי בחשבון את העובדה שחלף כמעט עשור מאז העבירה האחרונה שביצע לפני האירוע בענייננו. כמו כן, לקחתי בחשבון את המלצת שירות המבחן לפיה מאסרו יאפשר לנאשם 1 לארגן את הליך הגמילה מהתמכרויות וטיפול בתחום האלימות וההתמכרויות. נדמה, כי דווקא בין כותלי שב"ס מצליח הנאשם לקדם את עצמו ומתחיל לשנות דפוסי התנהגות שהיו משורשים בו מזה שנים.

49. אשר לנאשם 2- לקולה שקלתי את העובדה שהוא נשוי ואב לשני ילדים קטנים, שטרם מעצרו עבד לפרנסתו והעסיק עובדים. כמו כן התחשבתי בכך שנאשם 2 הביע מוטיבציה לחזור לנהל אורח חיים נורמטיבי עם שחרורו. לקחתי בחשבון את נסיבות חייו הקשות, ואת החרטה שהביע בנוגע לביצוע העבירה, יחד עם האמפתיה כלפי נפגעי העבירה. עוד התחשבתי בתהליכים שעבר הנאשם בעת מעצרו, הוא שולב בטיפול פרטני וקבוצתי, הוא שולב במסגרות תעסוקה וחינוך, ושימש כתומך לעצורי השגחה. כמו כן, לקחתי בחשבון את הזמן השיפוטי שחסך בכך שהגיע להסדר טיעון עם המאשימה לאחר הליך גישור, וזאת טרם נשמעו עדים. עוד שקלתי את התקופה הארוכה בה שהה הנאשם במעצר, וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. לחומרה, שקלתי את היעדר ההמלצה השיקומית של שירות המבחן, ואת המלצתם על עונש מרתיע, וכן את העבר הפלילי של נאשם 2, עם זאת לקחתי בחשבון את העובדה שחלף כמעט עשור מאז העבירה האחרונה שביצע לפני האירוע בענייננו.

50. סוף דבר, באיזון בין מכלול השיקולים, מצאתי להטיל על הנאשמים עונש בחלק העליון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם, כדלקמן:

א. על נאשם 1- 8 שנות מאסר בפועל, אשר ירוצה מיום מעצרו.

ב. על נאשם 2- 7 שנות מאסר בפועל, אשר ירוצה מיום מעצרו.

ג. 18 חודשי מאסר. הנאשמים לא ירצו עונש זה אלא אם יעברו בתוך שלוש שנים מיום השחרור מהמאסר על עבירת אלימות מסוג פשע או עבירת נשק מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר. הנאשמים לא ירצו עונש זה אלא אם יעברו בתוך שלוש שנים מיום השחרור מהמאסר על כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת נשק מסוג עוון או עבירה של היזק בחומר נפיץ.

ה. בנוסף, אני פוסלת את נאשם 1 מלנהוג למשך חודשיים מיום שחרורו מהמאסר, וזאת ללא צורך בהפקדת הרישיון.

ו. בהמשך להסכמת נאשם 1 אני מורה על חילוט רכב מסוג מזדה מ.ר. 27-684-35.

ז. מלבד לי לא מצאתי לפסוק פיצוי ליתר הנפגעים, שכן הם לא התייצבו לעדות ובחרו שלא להגיש תצהיר נפגע עבירה. אשר ליתר הנזקים לרכוש המצוינים בכתב האישום, לא ידוע מי הם בעלי הרכוש. בנוגע לנזק שנגרם לי כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הרי שנגרם לו נזק לחלונות הבית. אשר לילדיו, שהוא האפוטרופוס שלהם, צוין שהם סובלים כתוצאה מהאירוע מחרדות ומהרטבות בלילות ומתקשים להירדם. על כן מצאתי לפסוק לי סכום כולל בסך 15,000 ₪, כך שכל אחד מהנאשמים ישלם סך 7,500 ש"ח. סכום זה ישולם עד ליום 1.5.26. יוער, כי מדובר בסכום ראשוני, ופתוחה לפני כל אחד מנפגעי העבירה הדרך במסגרת הליך משפטי אחר, והם יעשו כחוכמתם.

51. בטרם חתימה, תשומת לב שב"ס להמלצת שירות המבחן לשלב את הנאשמים בהליך טיפולי בעת מאסרם. יש לקוות, כי הנאשמים ימשיכו לצעוד בדרך הטיפול והשיקום בה הלכו בעת מעצרם, וישכילו לנצל את תקופת המאסר שעוד נותרה להם למצות אפיק זה, על מנת שיחלו בדרך חדשה עם שחרורם.

המזכירות תשלח את העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ו, 12 ינואר 2026, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.

**חנה מרים לומפ,
שופטת**